

Vidnesbyrd. Noget Andet er, at de Herrer sige, at selv om Regjeringen vil have Reformer, vilde vi det ikke; men De kunne ikke negte, at Regjeringens Vilje til at fremme Reformer ligger klart for Dagen. Hvad jeg udtalte mig om, var, hvorvidt de Herrer i Visnepolitik virkelig have skabt et nyt Vaaben, der var saa stærkt, at de dermed kunde fremtvinge, hvad de ønskede at fremtvinge. Det benegtede jeg, og da brugte jeg det Udtryk, at det var et katholsk Middel, nemlig Selvpineri, fordi det ramte hovedsagelig den største Del af de vigtigste Reformer, som mer eller mindre gribe ind i den store Befolknings Vel, og Vel, og det bliver altsaa den Befolknings, som har valgt Dem, og hvis Interesser de Herrer i det mindste paastaa at tjene, som det kommer til at gaa ud over. Saa længe denne Befolknings imidlertid giver de Herrer Medhold i at føre en Politik, hvorved Reformarbejdet standser, saa længe den — siger jeg — selv siger: Vi kunne undvære Reformer, saa kunne vi Repræsentanter paa den anden Side affurat ligesaa godt vente som de Herrer, og saa kan Regjeringen, om hvem jeg sagde, at dens personlige Interesser ikke berøres derved, ligesaa godt vente. Naar Befolknings erklærer gjennem sine Valg: vi ønske i dette Øieblik ingen Reformer, saa kunne vi godt vente alle sammen. Endnu skal jeg tillade mig en eneste Bemærkning. Det ærede Medlem fra Frederiksberg (C. B. Nyholm) urgerede saa stærkt som Motiv for Regjeringen til at træde af, at den ikke var i Stand til at regjere. Det er en Sætning, jeg saa ofte har hørt baade i denne Sal og udenfor, at en Regjering, der saaledes viser sig ude af Stand til at regjere, bør gaa, at det forekommer mig forunderligt overraskende at høre den brugt igjen. Naar udenfor den Lovgivende Myndighed tre uafhængige Magter skulle give deres Samtykke til en Lov, har enhver af disse tre Myndigheder det selvfølgelig i sin Magt at forhindre de to andre i at udrette Noget. Det har Landstinget og Regjeringen ogsaa i sin Magt, og saa kunde en Regjering, naar vi en Gang faae en Regjering, der ikke vil bestille Noget, og Folketinget altsaa bliver ude af Stand til at gennemføre Noget, sige til Bølgene: I se jo, at Eders Repræsentanter Ingenting udrette. Det vilde man affurat med samme Ret kunne sige, som man her kan fremsætte den Følsel om en Regjering, at den er ude af Stand til at regjere. Naar der er tre Myndigheder, som skulle give deres Samtykke til Gjennemførelse af enhver Reform, og Brangvillie hos den ene Myndighed er Hindring derfor, kan man ikke lægge Ansvar paa nogen anden af disse Myndig-

heder. Derfor maa jeg sige, at jeg ikke kan forstaa det Raisonnement, som det ellers saa klartsynede ærede Medlem fra Frederiksberg fremkom med i denne Retning. Thi Enhver vil kunne sige sig selv, at godtjender man det Princip, at naar den ene af disse tre Lovgivende Myndigheder ved sin Brangvillie kan tvinge en af de andre til at træde bort, er der ingen Grændse for, hvad der kan ske.

Skrøter: Jeg kan meget godt forstaa, at Flertallet har stillet dette Forslag, og at den politiske Konflikt er kommen saa vidt, at man nu vil standse alt Lovgivningsarbejde, men jeg kan ikke tiltræde det, blandt Andet fordi den Kreds, jeg repræsenterer, staar saa langt tilbage, trænger saa haardt til Reformer, at den meget daarlig kan vente, til vi komme ud af Konflitten. Naar det ærede Medlem fra Thisted (Sagb) sagde, at Visnepolitikens Fortsættelse navnlig vilde gaa ud over det Folk, som Flertallet repræsenterer, og at det for ham navnlig gjaldt om at hævde Kongens Ret til frit at vælge sine Ministre, og han mente, at Dagsordenens Vedtagelse ikke vilde gaa ud over Regjeringen, skal jeg tillade mig at gjøre nogle afvigende Betragtninger gjældende. Hvis den nuværende Konflikt i Danmark ikke kan føres til Ende inden altfor mange Aar, kan det let føre til Landets Undergang, til at Danmark gaar ud af Staternes Række. Jeg vil nu spørge de Herrer: isald der nu kom en europæisk Krig, og Danmark blev indviklet i den, vilde det saa være beredt til at tage imod den? Er der gjort, hvad en Regjering, som var enig med begge Rigsdagens Afdelinger, kunde gjøre med Hensyn til de overordentlige Foranstaltninger til Forsvarets Fremme? Jeg for mit Vedkommende mener nu, at der bør gjøres noget Mere i Retning af overordentlige Foranstaltninger til Forsvarets Fremme for at kunne tage imod en europæisk Krig; men det er indlysende og klart, at det ikke kan ske, saalænge Konflitten staar mellem Regjeringen og Folketinget. Jeg tillader mig nu at spørge det ærede Medlem fra Thisted: I Fald det nu gaar Danmark som Polen, at det paa Grund af indvortes Strid gik ud af Staternes Tal, tror han da at have handlet bedst ved at have hævdet Kongens Ret til frit at vælge sine Ministre, tror han, at den Ret da vilde være saa overordentlig værdifuld, eller tror han ikke, at det i saa Tilfælde ligesaa godt vil gaa ud over Regjeringen som over Folket?

Solstein: Jeg har kun bedet om Ordet for at gjøre et Par Bemærkninger til